

Arrest

**nr. 163 766 van 9 maart 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 september 2015 tot afgifte van een inreisverbod, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 februari 2009 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 29 oktober 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 30 maart 2010 bij arrest nr. 41 085 bevestigt de Raad de beslissing van

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2009 en verwerpt aldus het beroep van de verzoekende partij.

Op 19 mei 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 17 juni 2010 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 30 maart 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 14 april 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 30 juni 2011 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 13 juli 2011 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen.

Op 10 augustus 2011 trekt de verwerende partij de voormelde beslissing van 13 juli 2011 in en neemt zij een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag van 30 juni 2011. De verzoekende partij dient een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van 10 augustus 2011.

Bij arrest nr. 66 618 van 13 september 2011 verwerpt de Raad het beroep van de verzoekende partij tegen de voormelde beslissing van 13 juli 2011.

Op 24 oktober 2011 neemt de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag van 19 mei 2010 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 8 november 2011 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Bij arrest nr. 71 102 van 30 november 2011 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 10 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 juni 2011, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest nr. 78 570 van 30 maart 2012 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep ingediend tegen de voormelde beslissing van 24 oktober 2011.

Op 2 mei 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 19 november 2012 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 30 juni 2011, onontvankelijk verklaard wordt. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 11 januari 2013 wordt de beslissing van 19 november 2012 ingetrokken.

Bij arrest nr. 98 517 van 8 maart 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het beroep tegen beslissing van 19 november 2012 verworpen.

Op 21 maart 2013 neemt de verwerende partij opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt

verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 22 april 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) voormelde aanvraag van 2 mei 2012 onontvankelijk. De verzoekende partij dient een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de voormelde beslissing van 22 april 2013.

Eveneens op 22 april 2013 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 21 mei 2013 trekt de verwerende partij de voormelde beslissing van 21 maart 2013 in.

Op 31 mei 2013 trekt de verwerende partij de onontvankelijkheidsbeslissing van 22 april 2013 in. Tevens trekt de verwerende partij ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 april 2013 in.

Op 20 juni 2013 neemt de verwerende partij nogmaals een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Bij arrest nr. 109 303 van 9 september 2013 verwerpt de Raad het beroep tegen de voormelde beslissing van 22 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest nr. 109 353 van 9 september 2013 verwerpt de Raad het beroep tegen de voormelde beslissing van 21 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest nr. 112 022 van 16 oktober 2013 wordt het beroep tegen de beslissing van 20 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, verworpen.

Op 3 juli 2015 verklaart de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 2 mei 2012, onontvankelijk. De verzoekende partij dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in.

Eveneens op 3 juli 2015 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 23 september 2015 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgegeven.

Op 23 september 2015 wordt aan de verzoekende partij eveneens een inreisverbod afgeleverd voor de duur van 3 jaar. Dit betreft de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: N.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Mauritanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23/09/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 25/06/2010, 08/11/2011, 13/07/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Nieuwpoort geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Aangezien betrokkene's asielaanvraag en aanvraag tot medische en humanitaire regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) negatief werden afgesloten, kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Op 28 september 2015 dient de verzoekende partij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen voormelde onontvankelijkheidsbeslissing van 3 juli 2015 dat op 2 oktober 2015 verworpen wordt de Raad bij arrest met nr. 153 860.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

"(...) 11.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

11.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij haalt aan dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Meer nog. Verwerende partij is op de hoogte van het feit dat verzoekende partij een aanvraag tot humanitaire regularisatie en een aanvraag tot medische regularisatie heeft ingediend en nog legt zij een inreisverbod op van het maximum termijn zonder te motiveren omtrent haar sociale verankering in België, noch over haar gezondheidstoestand. Dit is niet redelijk.

Bovendien stelt verwerende partij onterecht dat de medische en humanitaire regularisatie helemaal niet onredelijk lang zouden hebben geduurd. De aanvraag tot medische regularisatie gebeurde op 14 juni 2011. Nadat verwerende partij tot tweemaal toe haar onontvankelijkheidsbeslissing had ingetrokken, werd de medische procedure pas definitief afgesloten door de RvV op 22 oktober 2013.

De humanitaire regularisatie aanvraag dd. 2 mei 2012 van verzoekende partij is tot op heden nog steeds niet definitief afgesloten. Ook hier trok verwerende partij een eerste onontvankelijkheidsbeslissing terug in om op 3 juli 2015 opnieuw een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen. Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing. Dit beroep is nog steeds hangende voor uw Raad.

Verwerende partij kan niet zonder meer stellen dat de regularisatieprocedures van verzoekende partij helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd. Dit getuigt geenszins van dossierkennis. Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij hierdoor zowel de materiële motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht dat deze elementen qua regularisatie niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij het opleggen van de duur van het inreisverbod.

Meer nog. In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij. onder meer door het indienen van meerdere aanvragen ex. Art. 9ter en 9bis Vreemdelingenwet. ,

beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook hiermee werd aldus geen rekening gehouden bij het opleggen van de duur van het inreisverbod.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet.

De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken - zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft - maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 2 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

11.1.6. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

11.1.7. Ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

" Artikel 11 - Inreisverbod

(...)2. De duur van het inreisverbod word volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

11.1.8. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond."

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In een eerste onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet niet in een verplichting, maar in een mogelijkheid voorziet tot het opleggen van een inreisverbod. De loutere verwijzing naar de wettelijke mogelijkheid zou niet verduidelijken waarom men een maatregel met dergelijke ernstige impact moet nemen.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

" § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Zoals de verzoekende partij aanstipt, vormt artikel 74/11 van de vreemdelingenwet de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld), en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Als reden voor het opleggen van het inreisverbod zelf vermeldt de bestreden beslissing het volgende:

"Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: □

1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 25/06/2010, 08/11/2011, 13/07/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd."

Hieruit blijkt duidelijk dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet op de verwerende partij de verplichting rustte om aan de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen.

De kritiek van de verzoekende partij in haar eerste onderdeel van het middel is derhalve niet gegrond.

In een tweede onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Zij stelt dat men op de hoogte is van een aanvraag tot humanitaire regularisatie en een aanvraag tot medische regularisatie en dat de verwerende partij dan nog een inreisverbod oplegt zonder te motiveren omtrent haar sociale verankering en gezondheidstoestand. Daarnaast stelt zij dat in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt de aanvragen tot medische en humanitaire regularisatie wel degelijk onredelijk lang hebben geduurd. De aanvraag humanitaire regularisatie werd ingediend op 14 juni 2011 en definitief afgesloten op 22 oktober 2013 door de Raad. De medische regularisatie werd op 2 mei 2012 ingediend, waarvan het beroep nog steeds hangende is voor de Raad. Voorts stelt zij nog dat indien de verwerende partij meende dat de elementen qua regularisatie niet kunnen weerhouden worden in het kader van een verblijfsmachtiging, zij er nog altijd rekening mee dient te houden bij het afleveren van een inreisverbod. Verder stelt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met alle ingeroepen elementen aangevoerd in het kader van voormelde aanvragen tot verblijfsmachtiging: de verzoekende partij zou ernstig ziek zijn en kan niet terugkeren naar het land van herkomst wegens gebrek aan een adequate behandeling, wat neerkomt op een schending van artikel 3 van het EVRM. In die mate zou de verwerende partij geen rekening hebben gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier. De ruime discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om de duur van het inreisverbod te bepalen vereist dat de verwerende partij motiveert waarom zij kiest voor de termijn uit de

bestreden beslissing en niet voor een mindere termijn van 1 jaar. Tot slot verwijst de verzoekende partij dienaangaande naar een arrest van de Raad van 27 november 2012 met nr. 92 111 om te wijzen op het belang van de evenredigheidstoets bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

In casu vermeldt de bestreden beslissing als motivering voor de duur van drie jaar echter het volgende:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Nieuwpoort geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Aangezien betrokkene asielaanvraag en aanvraag tot medische en humanitaire regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) negatief werden afgesloten, kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit deze motivering wel degelijk waarom de verwerende partij in casu van oordeel is dat er een inreisverbod van drie jaar dient te worden opgelegd. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij laat uitschijnen, wordt niet enkel verwezen naar een vroegere beslissing tot verwijdering die niet werd uitgevoerd. De Raad is niet akkoord met de stelling van de verzoekende partij dat er op quasi automatische wijze een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Anders dan wat de verzoekende partij laat uitschijnen, heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de aanvragen tot humanitaire regularisatie en tot medische regularisatie, nu zij in de bestreden beslissing motiveert dat deze procedures negatief werden afgesloten. Nu deze procedures afgesloten zijn, diende de verwerende partij niet verder te motiveren over de sociale verankering in België of over de gezondheidstoestand. De verwijzing naar de afgesloten procedures volstaat om aan te tonen dat er rekening mee werd gehouden.

Waar de verzoekende partij niet akkoord gaat met het motief uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag, de humanitaire en medische regularisatie niet onredelijk lang hebben geduurd, is de Raad van oordeel dat dit slechts een overtollig motief is temeer dit deeltje van het motief tussen haakjes wordt vermeld. Dergelijk overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De essentie van dit motief bestaat erin dat de verwerende partij er op wijst dat de aanvragen negatief werden beantwoord, waardoor ze van oordeel is dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden voorgehouden.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met alle ingeroepen elementen aangevoerd in het kader van voormelde aanvragen tot verblijfsmachtiging, dient er vooreerst op te worden gewezen dat voornoemde onontvankelijkheidsbeslissingen niet het voorwerp uitmaken van dit annulatieberoep en de verzoekende partij deze elementen dan ook niet dienstig (opnieuw) kan opwerpen in huidig beroep. De gemachtigde moest dan ook niet expliciet motiveren over de aangehaalde elementen uit voormelde aanvragen nu deze elementen reeds beoordeeld werden enerzijds in het kader van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds in het kader van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zoals reeds werd aangestipt heeft de gemachtigde rekening gehouden met de aanvragen tot regularisatie ingediend door de verzoekende partij, hetgeen blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing zelf. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig

voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich er zelf toe om op algemene wijze te verwijzen naar zijn aanvragen tot regularisatie zonder verder te specificeren met welke specifieke omstandigheden er dan nog rekening zou moeten worden gehouden. Door enkel te herhalen dat zij ernstig ziek is, dat er geen adequate behandeling bestaat in haar land van herkomst en dat hierdoor een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt, gaat ze volledig voorbij aan de motivering van de verwerende partij die stelt dat haar aanvraag om medische regularisatie werd afgesloten. Deze vaststelling wordt ondersteund door de stukken van het dossier. De Raad verwierp het beroep van de verzoekende partij bij arrest nr. 112 022 van 16 oktober 2013.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets dient te gebeuren, kan zij worden gevolgd. De duur van het inreisverbod dient te worden bepaald met inachtneming van alle relevante omstandigheden eigen aan het geval. Bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod moet in het bijzonder aandacht worden geschonken aan verzwarende of verzachtende omstandigheden die aan het bestuur bekend zijn, zoals of tegen de verzoekende partij in het verleden al een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd, of de betrokkene in het verleden al hulp heeft gehad bij een vrijwillig vertrek en/of re-integratie, of de verzoekende partij aan een terugkeerprocedure heeft meegewerkt of deze heeft tegengewerkt, of de betrokkene bereidheid heeft getoond vrijwillig te vertrekken, ... (cf. Terugkeerhandboek, Europese Commissie). Dienaangaande blijkt derhalve dat de verwerende partij wel degelijk gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid, een evenredigheidstoets heeft doorgevoerd en niet zomaar gehandeld heeft uit automatisme. De verwerende partij heeft wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Wat de verwijzing naar het arrest van de Raad betreft in het kader van de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel, dient er in de eerste plaats op te worden gewezen dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen en daarnaast dat de verzoekende partij in het geheel nalaat aan te tonen dat haar situatie gelijkaardig is aan die van de betrokken vreemdeling in het arrest waarnaar zij verwijst.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU